

Sygn. I C 765/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Hanna Kaflak-Januszko
Protokolant:	stażysta Agata Dauksza

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2019 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz powoda A. K. 185.140,99 zł (sto osiemdziesiąt pięć tysięcy sto czterdzieści złotych 99/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15.12.2018r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 14.675,00 zł (czternaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć złotych 00/100) kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

I C 765/19

UZASADNIENIE

Powód(...) pozwał (...)S p ó ł k ę Akcyjną w G. o zapłatę 185 140,99 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15 grudnia 2018 r. za dalsze bezumowne korzystanie z jego nieruchomości poprzez zlokalizowane na nich linie elektroenergetyczne na słupach, tj. od 5 sierpnia 2012 r. do 28 czerwca 2018 r. (gdyż od 4 sierpnia 2002 r. do 4 sierpnia 2012 r. o obowiązku zapłaty sąd już orzekł, a 29 czerwca 2018 r. ustanowiono służebność na rzecz pozwanego).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

1. Ustalenia faktyczne

Powód jest właścicielem nieruchomości, na których zlokalizowane są linie elektroenergetyczne ze słupami:

- nieruchomości położonej w L., dla której Sąd Rejonowy w L.prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) – średniego napięcia (15 kV) nr 306 (dł. 227 m), 320 (dł. 367 m), 329 (dł. 175) i wysokiego napięcia (110 kV, dł. 288 m),

- nieruchomości położonej w L., dla której Sąd Rejonowy w L. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) – średniego napięcia (15 kV) nr 304 (dł. 157 m).

Pozwany nie uiszczał powodowi żadnych świadczeń z tego tytułu. Dlatego powód wystąpił o zapłatę, a powództwo uwzględniono wyrokiem Sądu Rejonowego w L. w sprawie (...) (apelacja została oddalona 13 grudnia 2017 r. wyrokiem Sądu Okręgowego w S.w sprawie (...)) po stwierdzeniu, że pozwany był posiadaczem w złej wierze. Wyliczenie odszkodowania za bezumowne korzystanie nastąpiło na podstawie opinii biegłej sądowej z uwzględnieniem stanu i warunków nieruchomości, w tym ograniczeń w korzystaniu z nich przez powoda ze względu na oddziaływanie sieci elektroenergetycznej.

Powód wystąpił też o stwierdzenie zasiedzenia służebności na rzecz pozwanego przed Sądem Rejonowym w L., która została ustalona wyrokiem Sądu II instancji 29 czerwca 2018 r.

Pozwany uzyskał na drodze sądowej stwierdzenia zasiedzenia, ale w zakresie linii, która nie została objęta niniejszym pozwem.

bezsporne (nadto vide dokumenty ww. aktach, jak i na k. 13-109)

W okresie objętym sporem nie nastąpiły żadne zmiany na nieruchomościach powoda i w związku z korzystaniem z nich przez pozwanego.

dowód: zeznania powoda – k. 148 v

4 grudnia 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej należności w terminie 7 dni, którą wyliczył analogicznie jak w sprawie prawomocnie zakończonej.

bezsporne (nadto dowód: wezwanie z wydrukiem doręczenia 7.12.2019 r. – k. 59-60)

2. Ocena dowodów

Sporne było, czy pozwany był posiadaczem w złej wierze w okresie objętym niniejszym pozwem (a przynajmniej do dowiedzenia się o wytoczeniu tego powództwa) oraz, że miałby zapłacić wynagrodzenie zgodnie z wyliczeniem biegłej w sprawie dotyczącej okresu poprzedzającego.

Tymczasem powód potwierdził, że stan faktyczny ustalony uprzednio, nie uległ zmianie, a zatem poprzez sam wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego pozwany nie mógł oczekiwać, że sąd uwzględni go mimo art. 366 kpc (o czym szerzej w kolejnym punkcie). Sąd nie miał podstaw, by uważać, że zeznania nie były wiarygodne, a pozwany mimo wezwania nie wskazał, do czego jeszcze miałby się odnieść powód, by można było zweryfikować jego twierdzenia (korespondujące z przebiegiem poprzednich spraw sądowych między stronami). Wspomnienie przez pozwanego o węższym zakresie nie zmienia konkluzji, zwłaszcza, że także nawiązywało do poprzedniego postępowania dowodowego (kontrowania opinii biegłej), a nie zaistnienia nowych okoliczności faktycznych.

Wskazanie przez pozwanego biegłego o węższej specjalizacji również zmierzało tylko do obejścia skutku z art. 366 kpc. Poprzednio biegła została uznana za kompetentną do wydania opinii i ustaloną praktyką jest poprzestawanie na dowodzie biegłego rzeczoznawcy majątkowego, który wobec swych kompetencji zawodowych jest przygotowany od posługiwania się wiedzą wymaganą do ustalenia należności za korzystanie z nieruchomości także w zakresie infrastruktury elektroenergetycznej, jak i innych czynników (w toku przeprowadzania tego dowodu możliwa była weryfikacja wniosków biegłej także w zakresie wpływu sieci na korzystanie z nieruchomości, gdyż przedmiotem sporu nie była ocena samego funkcjonowania sieci, by konieczne było powoływanie biegłego z tej specjalizacji). Biegła przy tym bazowała na przedłożonej dokumentacji i innych opiniach dotyczących stanu, warunków i ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości ze względu na zlokalizowaną na nich infrastrukturę pozwanego.

Trudno się w konsekwencji odnieść do stanowiska pozwanego, kwestionującego istnienie po jego stronie złej wiary w spornym okresie, skoro strony pozostawały w sporze nie tylko faktycznym, ale i prawnym - co do korzystania z nieruchomości powoda przez pozwanego ze względu na brak ustaleń w tym zakresie. Dopiero orzeczenia sądowe uregulowały sytuację. Przesłanka wystąpienia złej wiary zrealizowała się zatem znacznie przed okresem objętym sprawą (w tym w związku z wcześniejszym żądaniem zapłaty, potwierdzonym uprzednio pozwem i nic nie świadczyło, by powód zmienił swe oczekiwania wobec pozwanego wyrażone w ten sposób).

Powyzsza ocena zaważyła na pominięciu wniosków dowodowych w postanowieniu k. 148 v. Dodać można, że rozważania w (...) dodatkowo podkreślają brak efektywności dowodu z opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki (nawet w kontekście art. 322 kpc zauważyć można zbyt dużą hipotetyczności, zwł. w nawiązaniu do dowodów pozyskanych w sprawie i wskazanych w kwestionowanej przez pozwanego opinii kryteriów jej sporządzenia).

3. Podstawa prawna

Powództwo podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 225 w zw. art. 224 § 2 kc.

Wbrew stanowisku prezentowanemu przez pozwanego - sprawa była tożsama z już prawomocnie zakończoną, dotyczącą okresu poprzedzającego niniejszą i zbędne jest powtarzanie poczynionego w niej wyводу. Sąd rozpoznający sprawę podziela bowiem pogląd, że:

skoro sprawa dotyczyła świadczeń, co których zapadł prawomocny wyrok co do okresów wcześniejszych, gdzie sprawa oparta były na okolicznościach podobnych, to w myśl art. 366 kpc wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Z tego wypływa wniosek, że w procesie o dalszą część świadczenia z tego samego stosunku prawnego sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (orz. SN z 29.03.1994 r. , (...), Biul. SN (...)).

Szczególnie widoczne jest w rozpatrywanej sprawie (w tym zwłaszcza w zakresie wysokości powództwa), że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego zmierzałoby tylko do próby uzyskania innej oceny tych samych okoliczności. Tymczasem nic nie wskazywało, że ocena poprzednio wykonanej opinii przez sąd, powinna ulec zmianie wskutek zmiany okoliczności. Inne orzeczenia przytaczane przez pozwanego nie odnosiły się zatem do sytuacji niniejszej sprawy (nawiązywały one do tego, by w razie innego zakresu okoliczności umożliwić odniesienie się do tej zmiany w podstawie faktycznej). Inna ocena prawna zmierzałyby do podważenia wydanego rozstrzygnięcia (pозwany dążył do tego tylko poprzez zwrócenie się do innego biegłego sądowego, a nie było podstaw do podważenia wiarygodności opinii, na której oparł się sąd wyrokujący co do okresu poprzedzającego).

Dlatego należało zasądzić dochodzoną należność wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 kc), gdyż mimo wezwania - pozwany nie zapłacił.

4. Koszty

Zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu koszty zasądzono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie / Dz.U. 2015.615 ze zm. /; tj. : 9 258 zł opłaty od pozwu i 5 417 zł kosztów zastępstwa prawnego, w tym 17 zł opłata skarbową.